

minister og spurgt, om vi ikke maatte lave en privat Jærnbane, og hertil har Indenrigsministeren svaret: Nej, det maatte vi ikke, fordi Staten vilde lave den. Det var jo fortræffeligt. Vor Opgave var ikke — i alt Fald min Opgave var det ikke — at tjene paa Anlægget, min Opgave var at faa en Bane, og jeg fandt altsaa, at det var udmærket, naar jeg var fri, og Staten vilde gøre det, men det forekommer mig ganske uholdbart, at Staten det ene Aar eller det ene Aarti efter det andet nægter private at anlægge Bane, fordi Staten siger, at den selv vil gøre det, og at Staten saa ikke gør det. Der er andre Folk end jeg og min Kompagnon den Gang, der have søgt om at faa Lov til at anlægge Banen; i alt Fald have de erklæret, at de vilde gøre det, og ærede Medlemmer ville ogsaa her i Rigsdagstribenden finde Udtalelser herom. Jeg skal dog gøre opmærksom paa, at i Indenrigsministeriet er der blevet sagt mig, at min daværende Medansøger og jeg ere de eneste, som have opfyldt de Betingelser, som Indenrigsministeriet stiller, nemlig fuldt udarbejdede Planer, det har kostet flere Tusinde Kroner at tilvejebringe, og Garanti for, at Pengene ere til Stede. Nu er der altsaa Tale om at anlægge denne Bane og at anlægge den altsaa som Statsbane fra Kjøbenhavn til Helsingør eller som en Fortsættelse fra Klampenborg til Helsingør, og jeg kan ikke andet end fuldstændig billige den Tanke. Efter min Mening bør den — med det Forbehold, jeg før sagde, at jeg overhovedet er imod Statsbaner — anlægges som Statsbane og, naar man overhovedet vil have de Statsbaner, vi have, gaa ind som Led i det Net, vi have. Hvorvidt den er for dyr i Anlægget, skal jeg ikke udtale mig om; det kunde gerne være, at der maatte kunde reduceres noget paa den. Naar der er Tale om den gennemgaaende Trafik, kan jeg heller ikke se rettere, end at det kan være ganske rimeligt at lægge den paa det Sted, da man jo søger at trække saa megen Trafik til sig som muligt, og der er ingen Rimelighed i, at man siger til Svenskerne og Nordmændene, som der navnlig er Tale om, naar der er Spørgsmaal om den gennemgaaende Trafik, at de skulle køre 8 Mil, naar de kunne nøjes med 6. Man kan paa den Maade ikke tvinge Folk. Jeg har meget ofte fra Svenskeres og Nordmænds Side hørt Klage over, at de maatte køre Omveje, og at vore Waggoner vare meget slette, men man kan ikke tvinge Folk. Naar det kommer til en vis Grænse, saa ville de sige: Vi ville ikke have dermed at gøre, saa gaa vi andre Veje. Mig forekommer det, at det er ganske rimeligt at lægge

Banen lige til Helsingør. At det bliver en Konkurrencebane til den anden, er klart, men det kan overhovedet ikke undgaaes, at der bliver Konkurrence. Hvis Staten i det hele vilde forhindre Konkurrence, hvor den mente at kunne have godt Udbytte deraf, saa kunde man komme til det mærkelige Resultat, at Staten overhovedet vilde forbyde al privat Trafik mellem Sjælland og Sjælland for at tvinge alle Menneſter til at køre om ad Fredericia, men det forekommer mig ikke, at det er nogen rimelig Tanke. Det forekommer mig rimeligt at lægge Banen som Statsbane til Helsingør; at der kan ske Indskrænkning i Befoſningen, tror jeg. Jeg vil sige, at jeg for mit Vedkommende, som er en af dem, der have været med at søge Koncession, ikke har noget imod, at Banen kunde blive ført til Bødøel eller Rungsted. Naar der er Tale om, hvorvidt Banen kan betale sig — og den ærede sidste Taler mente, at den ikke kunde betale sig — da kan jeg ikke sige andet, end at det selvfølgelig ikke kan falde noget Menneſke ind at give Garanti for, at Staten faar sine Penge ind. Det kommer an paa, hvorledes Driften er; efter min Opfattelse er Statsdrift i det hele meget dyr. Men det forekommer mig, at naar private Folk have ansøgt om Tilladelse til at lave en Bane ganske uden Tilskud — der er flere, der have ansøgt derom, thi selv om ikke andre end min Kompagnon og jeg have opfyldt de Betingelser, Ministeriet stiller, saa er der andre Folk, der have sagt, at de vilde gøre det, og der er ikke nogen Tvivl om, at de vilde det — saa er dette et Bevis for, at Banen kan betale sig. I ethvert Fald forekommer det mig, at den Egn, der gaar tilbage, medens alle andre Egne gaa frem, fordi der bliver Jærnbaneforbindelse, medens den maad være den, har Krav i den Henseende, naar den selv vil anlægge en Bane. Jeg skal blot anføre, at jeg bor 3 Mil fra Kjøbenhavn, paa den Side af den, som allermeſt benyttes af Kjøbenhavnere, og at jeg har ca. 2 Mil, i alt Fald ikke under 7 Fjerdingvej, til 8 Jærnbaneſtationer. Jeg kan ikke se bedre, end at det er en Slags Myndighedsmisbrug fra Statens Side at forhindre denne Egn fra at faa en Jærnbane, naar den selv vil anlægge den uden nogen som helst Udgift for Staten, idet Staten saa siger: I maatte ikke gøre det, fordi den det ene Aar efter det andet siger: vi ville gøre det selv, men uden at det sker. Hermed skal jeg anbefale, at dette Lovforslag ikke bliver laagt til Side paa den Maade, som hidtil er ſket. Der er, hver Gang det er fremlagt, bundet det en Klods om Benet, som en æret Taler sagde, da der for et Aar